

IVA KUČEROVÁ

MOTÝL

**MUŽI,
MANŽELSTVÁ
A INÉ PROBLÉMY**

Iva Kučerová

**MUŽI,
MANŽELSTVÁ
A INÉ PROBLÉMY**

Copyright © Iva Kučerová 2010
Design © Milica Doláková 2010
Cover photo © Isifa
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010
Tlač: Kasico, a. s.
ISBN:978-80-89482-16-0

Iva Kučerová

**MUŽI,
MANŽELSTVÁ
A INÉ PROBLÉMY**

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

*Venované všetkým milovaným a milujúcim.
Aj keď občas s pochybnosťami.*

Prológ

„Áno!“ zaznelo v miestnosti.

Áno, áno, áno, dodala som ešte trikrát v duchu.

Nečakala som to.

No vedela som presne, čo odpoviem, ak sa raz spýta.

Dobrovoľne sa priznávam, že som jedna z tých žien, ktoré o svadbe snívajú od momentu, keď pochopia, čo vlastne slovo svadba znamená. Vždy som vedela, že raz chcem mať nezabudnuteľnú svadbu, ku ktorej patrí oslava so všetkými blízkymi až do rána, na krásnom mieste v krásnych šatách. Samozrejme, dobre by bolo mať aj vhodného partnera, ktorý by sa hodil do roly ženícha. Ale v predstavách nemusí človek vyriešiť všetko, mne zatiaľ stačilo predstavovať si, ako v nádherných svadobných šatách kráčam uličkou s hrdým otcom po boku, všetky oči visia len na mne a mama plače od dojatia...

Moje predstavy sa doteraz neuskutočnili práve z onoho logického dôvodu – nenašla som adepta na úlohu môjho manžela, hoci kastingu sa zúčastnili viacerí záujemcovia. Mám za sebou zopár krátkodobých flirtov, dve dlhšie romance a jednu veľkú lásku. Vzťah, v ktorom sme sa posunuli z levelu randenie na úroveň spoločné bývanie v podnájme, absolvovali spoločné dovolenky, návštevy rodičov a snívanie o budúcnosti, však nevyšiel a ja som z etapy romantizmus plynulo prešla do fázy skepticizmus.

No potom sa na scéne objavil on a realizácii mojich predstáv svitla nová nádej.

Oprášila som svoju záľubu v snívaní a fantazírovala som o všetkom možnom, napríklad aj o tom, ako ma požiada o ruku. Romantické miesto, romantická hudba v pozadí, on kľačiaci na kolenách, so škatuľkou v ruke, s precíteným vyznaním lásky na perách a s túžbou v srdci prežiť so mnou celý život, ja so slzami v očiach, trasúcim sa hlasom a telom aj myslou v extáze.

Prebehlo to trošku inak. Vlastne, úplne inak. Obyčajný večer pred telkou, ja v teplákoch, on s papučami na nohách. A v týchto kulisách vyslovil absolútne neromantickú otázku.

„A čo keby sme sa vzali?“

Z vrecka na nohaviciach vylovil prsteň a po mojom prekvapenom pohľade otázku zopakoval, len v trochu lepšom prevedení.

„Chceš si ma vziať?“

Moju reakciu už poznáte.

Marcel si viditeľne vydýchol, spokojne mi vlepil bozk na ústa a nechal ma tešiť sa z nového prírastku na mojom prste.

Volám sa Klára Karasová, mám 27 rokov, som prekladateľka, žijem v Bratislave a budem sa vydávať.

La vie est belle...*

Kapitola 1.

Môžeš to volať bláznovstvo, ale ja to volám láskou.

Don Byas

Aj keď sme spolu boli iba krátko, veď čo je necelý rok oproti rokom, ktoré na tento moment čakajú iné ženy, chcela som to urobiť. Nebola som tlačaná nikým tretím, tzv. dôkazom lásky, a ani rodičia či krížiky na chrbte ma do svadby nenútili, rozhodla som sa sama.

Chcela som byť Marcelovou ženou, pretože je úžasný!

Niekedy mám dokonca pocit, že jeho výskyt v tomto meste hraničí s určitou anomáliou a mala by som byť vďačná, že sa nedopatrením vyskytol v mojom revíri a že si vybral práve mňa.

Stretli sme sa na vianočnej párty jedného časopisu. Ja som do časopisu prekladala text od zahraničného prispievateľa a on bol majiteľom galérie, v ktorej sa akcia konala. Jeden pohľad, krátky rozhovor, zopár drinkov – a bolo. Un flirt innocent, neprikladala som mu žiadnu dôležitosť, najmä po predchádzajúcich skúsenostiach. Ibaže tentoraz bol scenár iný ako vždy predtým. Marcel mi volal každý deň, stretávali sme sa tak často, že som po čase stretnutia prestala počítať, zaujímal sa o všetko – o mňa, o moju prácu, moju rodinu, o to, čo mám rada, čo neznášam, aké mám plány na víkend aj do budúcnosti, aj o moje tajné sny. Takmer vo všetkom sme sa zhodli a ja som konečne pochopila, čo znamená nájsť svoju druhú polovičku.

Okrem idylky v týchto zásadných oblastiach som dostala uspokojivé odpovede aj pri iných otázkach. Po fyzickej stránke bol Marcel tiež nad priemerom. Presne ten typ, za ktorým sa v meste otočíte, v bare si ho určite všimnete, v myšlienkach s ním robíte všetky tie hriešne veci, no nikdy vám nenapadne považovať ho

za vhodný objekt na seriózny vzťah. Len v skratke: o desať rokov starší, vysoký, tmavovlasý, dobre stavaný, s mužnou hrudou, o ktorú sa dá oprieť, silnými ramenami, ktoré sa neúspešne skrývali v rukávoch dobre strihaného saka, s hlbokými očami, ktoré sa vedeli neskutočne nežne pozeráť, s jemnými rukami, prstami ako klavirista a s nefalšovaným odérom mužnosti.

Nechápala som, ako je možné, že je po a) voľný, po b) bez hordy lovkýň čakajúcich na svoju príležitosť za chrbtom a po c) úplne normálny. Mal dobrý vkus, vyznal sa vo všetkom možnom od skutočného umenia, cez umenie, ako sa dobre obliecť, kde sa dobre najesť, až po to správne umenie v posteli. Ach...

A okrem toho bol džentlmen, čo v kombinácii s jeho zjavom pôsobilo neodolateľne. Neodolala som ani ja a po troch mesiacoch som sa k nemu nastahovala.

Keď som nad stretnutím s Marcelom uvažovala, prišlo mi to celé ako znamenie osudu. Len pár dní pred naším zoznámením som s kamoškami utápala v červenom víne svoju neschopnosť nájsť normálneho chlapa a v pauzách medzi vyprázdňovaním pohárov a nariekaním som prosila toho najvyššieho, či by mi nemohol do cesty zoslať niekoho, kto bude empatický, tolerantný, zodpovedný, kto sa nebude starať len o seba, kto nie je idiot, patologický žiarlivec, chronický klamár, narcistický egoista, kto nemá problém s bývalkami, nie je vo fáze „potrebujem priestor“ alebo „už sme takmer rozvedení“, vie, čo znamenajú slová ako vzťah, vernosť, dôvera, a nie je mu ich význam a aplikácia v praxi úplne ukradnutá. Takého poriadneho chlapa do života.

Ten niekto tam hore má buď súčiť, alebo sa už na to rumázganie nemohol pozeráť, pretože o pár dní som stretla práve Marcela.

Okej, nie sme v Steelovej románe. Nikto nie je perfektný a aj Marcel má svoje muchy. Na nervy mi lezie jeho posadnutosť hudbou 90. rokov, jeho obsesia pozrieť sa po príchode domov najprv do chladničky, zvyk zaspávať pred televízorom, vytáča ma, že vždy tajne kontroluje, či som mu dobre vyžehlila košeľe, že mu nákupy v potravinách trvajú príšerne dlho, pretože kompletne študuje zloženie všetkého, čo vkladá do košíka, prekáža mi, že je v každom športe lepší ako ja – nedokážem ho nabiť ani len pri

Človeče, nehnevaj sa, a občas mi dokonca vadí aj to, aký milý a pozorný je k mojej matke – niekedy to dokonca vyzerá, že sa mama teší na neho viac než na mňa. Okrem toho má nábeh na vorkoholizmus, ktorý je doplnený typickou selektívnou mužskou lenivosťou. V práci do roztrhania tela, po práci zadkom už nepohnúť.

No čo sú tieto chyby v porovnaní s tým, že mi dáva najavo, aká som pre neho dôležitá, nehrá taktické hry, netestuje ma a nekalkuluje? Pri ňom nemám pocit, že som prechodná stanica, na ktorej čaká na lepšiu alebo mladšiu prípoj. Nestrápňuje ma okatým očumovaním iných žien, nehanbí sa pred kamošmi za svoju galantnosť, nepotrebuje sa predvádzať. Je na neho spoľahnutie, keď povie, že zavolá o tretej, presne pätnásť – nula – nula mi zvoní mobil, keď povie, že do dvoch minút je na mieste, presne o stodvadsať sekúnd sa objaví.

Tiež chápe moje rozmazy a občasné emocionálne úlety, a bez protestov sa so mnou zúčastňuje aj aktivít, pri ktorých sa iní muži vyhlasovali za nezvestných. No a čo je zaujímavé, a v Bratislave tiež veľmi zriedkavé, má to v hlave všetko upratané, chce sa usadiť a založiť rodinu.

Čo viac by som si mohla želať?

Konferenčný hovor pri víne. Keď sme zapíjali žiaľ, otvorili sme červené. Keď bol dôvod na oslavu, na rad prišlo biele. Dnes som pripíjala francúzskym muškátom.

Reakcie boli rôzne.

„Gratulujem, vitaj v klube!“ kričala Andy, toho času dva roky úspešne vydatá.

„Tak si to teda zvládla,“ zaperlila Rebeka, ktorá bola, čo sa vzťahov týka, stelesnenie protichodných názorov. Na jednej strane feministka, ktorá si buduje svoju kariéru a bojuje za akékoľvek ženské práva, aj tie, ktoré sú nám nanič. Na druhej strane tradicionalistka, ktorá má zafixované, že hlavnou misiou ženy je dobre sa vydať a svätou povinnosťou muža je dobre sa o svoju ženu postarať.

„Ježišmária, si v tom?“ zaúpela Biba. Takže, môžeme si od-fajknúť – došlo aj na túto otázku.

„Nie, som zamilovaná a šťastná,“ uviedla som veci na správnu mieru.

„No, čo už s tebou,“ zaklincovala to Lola. Keby sa organizoval pochod za zrušenie manželstiev, ona by kráčala v prvom rade. Razila heslo, že príčinou každého rozvodu je svadba a žena, ktorá sa dobrovoľne rozhodne premeniť slobodný vzťah dvoch autonómnych osobností na zväzok, o ktorom rozhodujú zákony a štátne inštitúcie, musí byť blázon. Keďže sa jej postupne vydávala jedna kamoška za druhou, mala okolo seba zrejme samých bláznov.

„A termín už máte?“ pokračovala prakticky Biba. Šťastne rozvedená, bezdetná, bez ilúzií.

„Páčil by sa mi máj,“ nadhodila som.

„Tak si uži tých pár mesiacov, kým ste ešte slobodní, a ako ty hovoríš, zamilovaní a šťastní,“ začala s odstrašujúcimi radami. „Aby si mala v manželstve na čo spomínať.“

„Ty si aká pesimistka!“ skočila jej do toho Rebeka. „Keď si dobre vyberieš, tak aj s manželom sa môžeš dobre baviť a užívať si!“

„Moja, príď mi o tom rozprávať o pár rokov, dobre?“ stála si za svojím Biba. Po skúsenosti so sedemročným manželstvom mala z nás piatich najväčšie právo komentovať manželský život, aj keď v jej prípade nešlo o to, že by sa manželovi už nechcelo zabávať. Skôr hľadal zábavu aj v iných posteliach než len v manželskej. „Manželstvo a užívanie nejde dokopy. Manželka je proste tá ,otravná stará , čo doma čaká s teplou večerou, a skutočná zábava je svet vonku,“ húdla si Biba svoje, viac-menej pre seba, keďže ja som ju počúvať nemienila.

„Biba, skús trochu pozitívneho myslenia, aspoň dnes večer a kvôli mne,“ prelaďovala som ju na inú vlnu.

„Ja sa s tebou teším,“ povzbudzovala ma Andy, a na jej hlase som počula, že to myslí úprimne. „Budete mať krásnu svadbu, krásny manželský život a krásne detičky,“ básnila. „Čokoľvek budeš potrebovať pri organizovaní svadby, so mnou počítaj.“

„Merci bien.“

„A si si istá, že to chceš takto...zlegalizovať?“ Lola to slovo vyslovila, akoby bolo otrávené.

„Áno, s týmto mužom určite áno,“ bola som si na istom.

„A myslela si aj na také veci, ako je zúženie bezpodielového spoluvlastníctva? A čo tvoj bankový účet, dáš mu právo disponovať ním? No a nezabudni, že on si môže zobrať úver bez tvojho vedomia a ty ako jeho manželka ho budeš musieť splácať. A to nehovorím o tom, že po rozvode by mohol požiadať o príspevok na výživu a ty by si ho musela dotovať,“ rozohnila sa. „A vôbec, keby ste sa chceli rozísť, mohlo by to trvať celé roky, kým vás rozvedú. Montovali by sa vám do toho kadejakí úradníci, to potrebuješ?!“

„Lola, ja sa idem vydávať, nie rozvádzať,“ snažila som sa ju uzemniť.

„Ja si myslím, že by mala ísť do toho. Ak sa objavia nejaké problémy, môže ich riešiť za pochodu, ale určite nemôže premárniť šancu, keď ho už má na udičke. Podarilo sa jej klofnúť poriadneho chlapa a teraz treba pekne dôjsť do cieľa,“ filozofovala Rebeka.

„Dôjsť do cieľa a dokončiť dielo skazy,“ zavŕšila filozofické teórie Lola.

„Stop, stop, toto nechcem počúvať! Chcem sa tešiť z toho, že som zasnúbená, že mám skvelého chlapa a pred sebou ružovú budúcnosť, tak sa aj ty, Lola, premôž a teš sa so mnou,“ zapojila som sa.

„Okej. Ale vieš čo?“ upozornila ma Lola.

„Áno, viem. Keby niečo, ty si mi to hovorila,“ bezstarostne som ju odbila.

Na telefóne však stále visela aj Biba so svojou pochmúrnou náladou.

„Ja ti neviem, moja, si ešte taká mladá, ktovie, čo ňa ešte čaká, čo všetko môžeš zažiť...“ rozhutovala.

„A čo to nemôžem zažiť s ním? Keď sa vydám, tak sa život skončí alebo ako?“ zareagovala som so smiechom.

Biba nestihla nič odpovedať, keďže sa zas ozvala Rebeka.

„Klára, môj hlas máš. Pripíjam na muža, ktorý vyzerá ako George Clooney v najlepšom období, má barak s terasou väčšou ako moja garsónka, sám od seba kúpi frajerke kabelku Prada a chce sa ženiť! Keď to takto nahlas hovorím, ani sa mi tomu veriť nechce,“ zachichotala sa. „Na vás!“

„Beki, vidím, že naše kritériá na manžela sú rozdielne,“ zareago-

vala Andy. „Ja pripíjam na úprimné city, ktoré sú dnes také zriedkavé a ktorými Marcel určite nešetrí. Klára, zo srdca ti to želim! Cmuk!“ poslala mi cez telefón želanie aj bozk.

Biba bola stručná. „Nech vám to teda vyjde!“

„Moja, urob si, ako chceš, hlavne buď šťastná,“ ukončila tirádu Lola.

„Tak na lásku!“ pripili sme si, každá so svojím mobilom. „A nezabudnite, čaká nás ešte rozlúčka so slobodou,“ pripomenula som im.

„Rozlúčka so slobodou, to je dobre blbý názov,“ zakvílila Lola.

„Zúčastním sa toho len pod podmienkou, že sa to bude volať predmanželská babská chlastačka.“

Baby sa rozosmiali.

„Môžeš to volať, ako sa ti páči,“ zasmiala som sa spolu s nimi a vypla telefón.

Chcela som ešte zavolať cez skype sestre.

Moja malá sestrička Karolína, nazývaná Kaja, mala sladkých dvadsať, študovala ekonómiu, bývala na priváte s dvoma kamoškami, a užívala si života, ako sa dalo.

Najprv nechcela veriť, že informáciu o zasnúbení myslím vážne.

„Si padla na hlavu, alebo čo?“ boli jej prvé slová a ten výraz v tvári ani nebudem komentovať.

„Kajka...,“ nechala som jej reakciu bez ďalších rečí a prešla som k názornej ukážke stavu zasnúbeného. „Pozri na ten prsteň, to je kameň, čo?“ natlačila som ruku pred kameru.

„No isto diamant,“ odfrkla ironicky. „Takýchto šutrov kúpim v Pinku za pár eur.“

„Ale nebudú zasnubné, miláčik,“ kontrovala som jej. „Počkaj, aká ty budeš rada, keď sa nájde chlap, ochotný sa s tebou oženiť. Týždeň nezaspíš,“ uľahovala som si z nej.

Kaja len pretočila očami.

Chlapov sa okolo nej točilo vždy dosť. Bola to kočka – dlhé nohy a dlhé blond vlasy, obrovské okále a sexi smiech. Chlapi na ňu zaberali, ale krátke známosti prerástli do vzťahu len málokedy. Bud' sa chlapec zľakol, pretože Kajinou ďalšou prednosťou bola aj ‚nevymáchaná držka‘, alebo jednoducho Kaja o vzťah záujem nemala.

„Samozrejme že mi pôjdeš za svedka a čakám od teba pekný príhovor novomanželom,“ vybalila som na ňu.

Kaja opäť zagúľala očami.

„Že pozdravujem Marcela. Veď on sa bude čudovať, keď zistí, koho si to vlastne zobral,“ neodpustila si podrypnutie. Naša sesterská klasika.

Zamávala som jej na rozlúčku, vypla počítač a pustila sa do skúmania potravinových zásob. Mohla by som Macka prekvapiť a pripraviť mu niečo dobré. Máme tu tvaroh, nejaké zavárané ovocie, čokoládu, tak z toho skúsím čosi vykúzlíť. Nachystala som si ingrediencie a pustila sa do výroby krému.

Nebola som bohvieaká kuchárka, ale snaha sa tiež cení. Varila som pomerne často, občas aj rada, ale do veľkých jedál našich mám sa mi málokedy chcelo púšťať. Cestoviny, mäso na prírodno, šaláty na desať spôsobov a sladké dobroty, to boli hlavné výsledky môjho pôsobenia za sporákom. Nemala som rada, keď mi do varenia niekto kecal, a už vôbec som nezniesla, keď môj výtvor niekto kritizoval. Pravdaže, mám na mysli Marcela. Občas sa nezdržal a podpíchol ma nejakou poznámkou (*V kurze varenia majú určite ešte voľné, neprihlásiš sa?*), no postupne si na moju kuchyňu zvykol a v poslednej dobe som už dokonca dostávala úprimné komplimenty.

Pomaly som premiešavala tvarohový krém, a uvažovala, čím by som ho ešte okrem zákusku potešila. Skúsím lístky do divadla, v Gunagu ide pokračovanie Modeliek, to by sa mu páčilo. Alebo nejaký výlet? Wellness pobyt? Alebo k nám objednáť masérku na romantickú dvojmasáž. C'est cela!

Na vymýšľanie programu, aktivít a plánovanie zážitkov som bola v našom vzťahu ja. Keďže som mala vrodené sklony k organizovaniu a dirigovaniu, a nemala som ich kde uplatňovať, robila som to rada. Kaja ľutovala mojich budúcich potomkov, že sa z takej mamy určite zbláznia, ale Marcel sa vždy potešil, keď som niečo vymyslela a zapojil sa do všetkého (no, takmer do všetkého, na ten vyhlíadkový výlet balónom som ho doteraz neprehovorila).

A pri miešaní krému som vymyslela nielen spoločnú oslavu zásnub, ale aj šírenie aktuálnej novinky do sveta.

Kapitola 2.

Boh stvoril muža, žena stvorila manžela.

Helen Rowland

Ako prvých sme prekvapili našich.

Mama striedavo pozerala na obrovskú kyticu, ktorú jej Marcel osobne vyberal, a na prsteň, žiariaci na mojom prste. Usmievala sa ako slniečko. Bolo mi to jasné – čakala len na tento moment, ako každá matka, ktorá hneď po pôrode dcéry začne snívať o tom, že si raz dcérenka nájde dobrého manžela. Bolo mi jasné aj to, že zajtra budem hlavnou témou maminho podnikového spravodajského krúžku a že svadobné prípravy, na ktorých sa bude určite zúčastňovať v najväčšej možnej miere, akú vydržím, budú pre ňu vrcholom tejto životnej etapy.

Otec bol rozčítaný, videla som to na ňom, aj keď spustil husté poznámky o tom, ako je rád, že sa našiel aspoň jeden obetavý od-vážlivec a ako sa teší, že bude mať staršiu dcéru konečne z krku. Milovaný tata. Vždy, keď hrozil pretlak citov, ktoré sa statnému chlapovi, ako je on, nepatrí ukazovať, zvolil úlohu tvrďasa a silné reči.

Usadili sme sa, mama vložila kyticu do vázy a hrdo ju postavila doprostred stola, otec vytiahol fľašu koňaku, a potom sa obaja zarazili.

Pohľad na seba navzájom, potom na moje brucho.

„A nebudaj sa musíte?“ opáčila mama.

Nádych, výdych, prebehlo mi hlavou. Na tieto otázky si odteraz musíš zvyknúť.

Marcel bol rýchlejší ako ja.

„Zatiaľ o ničom neviem,“ pousmial sa na našich a venoval mi krátke žmurknutie.

„Nie, nemusíme. Ale chceme,“ usmiala som sa aj ja a upokojila mierne napätú atmosféru.

Viem, že naši sa budúcim vnúčikom potešia. Ale moja mama je tradičná škola. Pri predstave dieťaťa počatého pred svadbou ju obchádzajú mdloby a pri predstave, že by sa to dozvedeli jej kolegyne, upadá rovno do bezvedomia. A to napriek tomu, že už nemám sedemnásť, že mám za sebou viaceré vzťahy a že s Marcelom spolu žijeme v jednej domácnosti. Otcovi je tento aspekt ukradnutý. On by určite prijal malé batola, ktoré by učil vyslovovať „dedo“, aj zajtra. I keď ktovie, čo sa mu odohráva v hlave. Na jednej strane ho určite teší, že som spokojná a šťastná, no občas ho možno chytia aj clivé chvíľky. Jeho malé dievčatko dospelo, a odrazu je pre ňu mužom numéro un nejaký cudzinec, ktorý sa tu sebavedome vyšciera a všetci sú z neho namätko.

My sa však ešte chvíľu rozmnožovať neplánujeme.

Poslednú vetu som vyslovila aj nahlas, a pridala zopár slov o tom, že si chceme užiť medové týždne a vychutnať novomanželský život vo dvojici.

„Teraz treba hlavne vystrojiť peknú svadbu,“ vrátila sa k téme, ktorá bude určitý čas jej najoblúbenejšou, mama. „Už ste rozmýšľali nad termínom a miestom?“

Pokrútila som hlavou. Doterajšie predstavy boli vždy v rovine abstrakcie, krajina aj počasie boli v týchto predstavách úplne bez chyby, ibaže celkom nekonkrétne.

„Ale máj by mohol byť fajn. Čo ty na to?“ otočila som sa k Marcelovi.

„Zlatko, mne je to jedno, toto nechám na teba,“ zadefinoval Marcel svoju úlohu v svadobných prípravách hneď na začiatku.

Mama sa zamračila. „Myslíš, že pol roka na prípravu bude stačiť?“

„A prečo by nemalo?“ spýtala som sa. V tej chvíli ešte netušiac ako naivne.

Čo sa mojej priateľky naivity týka, ukázala sa aj pri stretnutí s Marcelovými rodičmi. Myslela som, že sa budú tešiť. Nevidela som dôvod na opak. Marcel má ten správny vek na ženie, máme

kde bývať a z čoho žiť. Okrem toho som sa považovala za celkom dobrú partiu: slušne vychovaná, vzdelaná, rozhladená, a keď som sa nahodila, tak som si mohla odškrtnúť aj kritérium reprezentatívna.

No neboli nadšení.

Po oznámení zásnub som na vlastné uši počula, ako jeho matka zaškrípala zubami. Pozerala na mňa a snažila sa usmievať, ale nešlo jej to. Jeho otcovi sa zas nepodarilo skryť výraz prekvapenia. Stáli sme tam všetci štyria na chodbe ako skamenení, budúci svokrovci len čosi habkali, na Marcelovi som videla čoraz väčšiu nervozitu a ja som sa cítila ako nelegálny imigrant, ktorý sa snažil votrieť do vysnívanej krajiny blahobytu. A teraz, keď mu na to prišli, ho čaká poníženie v podobe vyhostenia.

Áno, jeho rodina bola bohatšia ako tá moja. Možno mala aj dlhší rodokmeň a prestížnejšie znejúce meno. Bývali pod hradom na súkromnej ulici, Marcel aj jeho sestra chodili do súkromnej školy a do ich súkromného vlastníctva patrilo okrem vily a chaty aj auto pre každého člena rodiny a zopár podielov v prosperujúcich firmách. Doteraz som si to až tak neuvedomovala, pretože sme s Marcelom žili úplne štandardne. Teraz som však pochopila, že ako frajerka som bola tolerovaná, no ako nevesta tak ľahko akceptovaná nebudem.

Nemôžem uveriť, že sú až takí snobi! Preboha, sme v 21. storočí, doba šľachticov sa dávno skončila, behalo mi po rozume. Prečo im Marcel nič nepovie?! To je taký paralyzovaný matkiným pohľadom? A dokedy tu budeme takto stáť – až kým nepríde anglická kráľovná a neudelí mi Čestný rad?

Našťastie, jeho otec sa prebudil zo šoku a pozval nás ďalej. Stretnutie sa však už nepodarilo vrátiť do normálu. Jeho rodičia sa očividne báli na čokoľvek konkrétne opýtať, aby náhodou sami nepomohli svadobným predstavám preklopiť sa do reality. Alebo sa jednoducho na nič konkrétne spýtať nechceli. Bavili sme sa o hlúpostiach, ako to ide Marcelovi v galérii, ako sa darí mne, čo nového v živote – poznáte to.

Po polhodine, keď sme zistili, že nič nové okrem plánov na svadbu nemáme a túto tému ešte spracovať nedokázali, sme sa chceli porúčať. Marcelova mama si ho však odrazu zavolala do kuchyne, vraj s niečím pomôcť a mňa nechala s potenciálnym svokrom.

O čom budú diskutovať oni, to som tušila. O čom budem diskutovať ja so svokrom, to som teda netušila.

Pozrela som na neho a zmierlivo sa usmiala.

Žiadna reakcia.

Iba sivá britská mačka zoskočila z jeho kolien, na ktorých doteraz driemala, a nespokojne na mňa zazrela.

No čo je, ani tebe sa nepáčim?!

* * *

Samozrejme, nemuseli sme plánovať svadbu hneď po zasnubách. Mohla som si chvíľu vychutnávať slovičko „zasnúbená“, promenádovať sa s novým prsteňom a užívať si závistlivé pohľady.

Ale načo čakať?

A okrem toho, keby sme teraz neprešli k činom a odložili realizáciu svadby ad acta, ktovie, kedy by sme sa k téme zas vrátili. Netreba nič riskovať, najmä ak budúci ženích nenamieta a teší sa z toho, že sa teším ja. Musím priznať, bola som vzrušená ako malé dieťa z novej hračky. Ja sa budem vydávať, hovorila som si stále dookola. Zvuk tých slov ma naplňal spokojnosťou. Už sa ma netýkajú problémy à la Bridget Jones, už nemusím mať strach, že skončím ako tá stará dievka, čo umrela a zožrali ju vlastné mačky.

Podarilo sa a ja som našla muža, ktorého milujem a on miluje mňa.

Môj Macko, tak ho volám. On mňa Bambulka. Alebo opica, to keď som vraj zlá. Najradšej mám, keď mi povie – láska, ty si moje všetko. Síce to nehovorí tak často, ako by som bola schopná počúvať to, ale na sladké reči Marcel nie je. Je skôr praktický, vyslovene pragmaticky založený a racionálne uvažujúci. Poriadok, stabilita a zásady, to je celý on. Nikdy predtým som takého chlapa nestretla. Už som bola zvyknutá, že sa mužom nedá veriť, že si radi vymýšľajú, prekrúcajú, zatajújú, že výhovorky sú regulárnou

súčasťou ich slovnej zásoby a že nie vždy myslia veci tak, ako ich povedia. Slová ako „Ozvem sa“, „Zavolám ti“, „Bolo mi s tebou fajn, určite si to zopakujeme“ som sa naučila dešifrovať, vety typu „Neviem, či som pripravený“ a „Dajme tomu čas“ som už zvládala ľavou zadnou a to, že sa chlap po pár týždňoch randenia jednoducho neozval, alebo na ulici tváril, že ma nikdy predtým nevidel, som už nijako zvlášť neprežívala.

Marcel však vo mne dokázal vyvolať ten vzácny pocit istoty.

Ale podľa sestry bol divný. Razila teóriu, že chlapi, ktorí vyzerajú ako slušáci, majú tie najväčšie úchyľky a už len čakala, kedy objavím ja tú Marcelovu. Mňa to jej očakávanie vôbec neprekvapovalo, vzhľadom na to, s akým mužským repertoárom prichádzala do kontaktu, no ona sa bude musieť zmieriť s tým, že Marcel je jednoducho štatistická odchýlka.

Sedeli sme v kaviarni v Auparku a dopovali sa kávou pred štartom honby za vianočnými darčekom, okrem toho som s ňou chcela osobne pokecať o svadobných prípravách. Vyzerá to tak, že moje okolie si bude musieť zvyknúť na novú hlavnú tému rozhovorov.

Sestra ťukala do mobilu, a zároveň so mnou udržiavala konverzáciu.

„A už ste sa dohodli, akú svadbu chcete mať?“

Na prvý raz som otázku nepochopila.

Kaja zdvihla zrak od displeja mobilného telefónu a pustila sa do vysvetľovania.

„No či chcete veľkú svadbu, alebo malý súkromný obrad, tradičnú alebo modernú, či to má byť niečo pompézne, alebo klasická tancovačka...“

„A ty odkiaľ máš taký prehľad?“ zabrdla som do nej.

„Ja sa vyznám vo všetkom,“ zaškerila sa moja zlatá sestrička a pokračovala v ťukaní.

Zamyslela som sa.

„Vieš, že ani neviem? Ešte som nad tým dopodrobna nepremýšľala. Ja si predstavujem niečo jednoduché a štýlové, to by sa páčilo aj Marcelovi, ale neviem, ako si to predstavujú svadobní rodičia.“

„Čo vás po nich? Aj tak nevyhoviete každému, tak si to urobte podľa seba,“ zareagovala Kaja svojsky.

„Akoby si nepoznala mamu! Určite bude chcieť do toho hovoriť,“ oponovala som.

„A jeho rodičia? Akí vlastne sú?“

Sestra vedela, z akej rodiny Marcel pochádza, sem-tam som jeho rodičov spomenula, ale nikdy som nezabiehala do detailov. Ani nebol dôvod, keďže sme sa s nimi nestretávali často. Marcel za nimi chodil väčšinou sám, buď keď potrebovali s niečím pomôcť, alebo sa zastavil po práci, len tak sa spýtať, ako sa majú. Po svadbe tam asi budem musieť chodiť na rodinné návštevy aj ja, preblesklo mi hlavou.

No super!

„Dost' nóbl, s maniermi vyššej strednej vrstvy,“ odpovedala som.

„To znamená?“

„Potrpia si na etiketu, sú za každých okolností zdvorilí, aspoň sa snažia, na verejnosti neukazujú emócie ani svoje slabé stránky a nikdy sa nehádajú pred cudzími ľuďmi,“ odrecitovala som to ako z príručky pre budúcu manželku aristokrata. Ale tak som to cítila. Držali si odo mňa odstup, ešte nikdy ma neobjali, nikdy sa ma nepýtali na žiadnu dôvernosť, zachovávali dekorum a naše rozhovory boli vždy veľmi povrchné. Takže som vôbec nevedela, akí sú naozaj, keďže mi nedali ani najmenšiu šancu zistiť to. Ktovie, či je Marcel naozaj ich syn. Tiež síce nerád prejavuje city na verejnosti, ale s intimitou, blízkosťou, vzájomnou komunikáciou a duševným súznením problém nemáme.

„Však hovorím, že tam bude nejaká úchylka. Takéto rodiny vždy niečo skrývajú. Elegantná mamička možno ukrýva pod posteľou fľaše vodky a cnostný otecko má rád mladých chlapcov,“ splietala Kaja.

„Netáraj sprostosti, prosím ťa,“ zahriakla som ju a vrátila sa späť k hlavnej téme. „Ja by som tú svadbu chcela v uvoľnenom duchu. Rodina, priatelia, pekný priestor, dobré jedlo, hudba, príjemná atmosféra. Žiadne násilnosti a tradície, ku ktorým nemám vzťah.“

„Takže moderná mestská svadba.“

„Asi hej.“

„V kostole alebo na matrike?“

„Netuším,“ prišla som na prvý zádrhel. Kostol nepatrí medzi miesta môjho pravidelného výskytu, aj keď veriaci som. Marcel však s cirkvou nič nemá a ani mať nechce.

„Tak to si musíte doriešiť ako prvé. Od toho sa všetko odvíja,“ poučovala ma sestra. „Ďalej, od počtu hostí závisí výber miesta hostiny, od štýlu svadby výber kapely, potrebné je vybrať a zladíť šaty novomanželov, objednať fotografa, ak chcete, tak aj kamera- mana...“

„Počuj, nerobíš ty vo voľnom čase svadobnú koordinátorku?“ spýtala som sa sestry.

„Nedávno sa vydávala kamoška, mám už prax,“ zasmiala sa Kaja a odhalila snehobiele zuby. Periférnym zrakom som zaregis- trovala už tretieho chlapa, ktorý nevedel od mojej sestry odtrhnúť oči. „Keď sa budeš vydávať druhýkrát, budeš mať prax aj ty.“

„Strašne vtipné!“

Ja som ešte žiadnej kamoške s prípravami svadby nepomáhala. Vydatá bola iba Andy, ale tú som v čase jej svadby nepoznala. Ona to mala v Zičiho paláci, obrad bol vraj krásny, jednoduchý a rýchly, po obrade sa hostia presunuli do neďalekého hotela na obed – a bolo po svadbe. Andy vyhlásila, že za peniaze, ktoré by investovala do svadby, si chcela radšej užiť perfektnú dovolenku. Boli na Bali a fotky zo svadobnej cesty naozaj vyzerali perfektne.

Ja som však chcela poriadnu svadbu, ktorá bude oslavou našej lásky – so všetkými, ktorých máme radi. Na dovolenku môžeme chodiť každý rok, a keď sa nám bude dariť v práci, možno sa aj my dostaneme na Bali, alebo aj Honolulu, či Bora Bora. Ale svadbu budeme mať len raz.

„Dámy, nemáte chuť ešte na jednu kávu?“ vyrušil ma odrazu z myšlienok mužský hlas. Pozrela som sa smerom, odkiaľ prichá- dzal. Stál tam chlapík okolo štyridsiatky, udržiavaný, sebavedomý, taký ten auparkový typ. V ruke sa mu hojdali kľúčiky s prívěskom Audi a z každého kúska odevu mu svietili logá známych značiek.

Pozrela som na sestru a vyslala signál, ktorý znamenal „pošli toho týpka niekam“. Sestra si ho však preložila ako „poďme sa trochu zabaviť“ a pozvala chlapíka k stolu.

„Tak ako, vianočné nákupy?“

To bude teda inteligentná konverzácia, sipela som v duchu.

Sestra sa rozhodla byť škodoradostná.

„Máme tu so sestrou predsvadobný meeting. O pár mesiacov zo mňa bude nevesta.“

Chlapík na ňu vyvalil oči.

Ja som na ňu vyvalila oči.

„Taká mladá a už odhodlaná patriť len jedinému mužovi?“ vyšlo nakoniec z neho. Ja som sa ešte na novú situáciu nechytala.

„Prečo nie? Lepší jeden poriadny ako zástup nemožných,“ zašvitorila.

„A nechceš sa ešte uistiť, že si si vybrala dobre?“ pokračoval cudzinec s úškrnom.

Sestra len zvodne pokrútila hlavou a zaklipkala očami. Chlapík napriek tomu vybral z peňaženky vizitku a podal jej ju. „Keby si si to náhodou rozmyslela, pozvanie na kávu stále platí.“ A potom spokojne odplachtil.

Pozrela som na sestru s veľkými otáznikmi namiesto zreničiek.

„No čo, nevedela si, že muži najviac chcú to, čo nemôžu mať? A takýto sa do zásoby vždy hodí,“ zamrmlala a schovala si vizitku do kabelky.

Moja sestra. Aj keď je o sedem rokov mladšia, mám sa od nej čo učiť.

„A čo ten chlap, s ktorým si si doteraz vypisovala smsky?“ zaujímalo ma.

„Ako vieš, že to bol chlap?“

„Keď si píšeš s kamoškami, nezvykneš sa pri tom tak usmievať,“ ozrejmila som jej výsledok môjho pozorovania.

Kaja len mávla rukou.

„Možno z toho niečo bude. A možno nie,“ vyjadrila sa záhadne. „Majiteľ autoservisu. Nedávno som tam bola dať opraviť auto.“

„A odkedy máš ty auto?“ začudovala som sa.

„Nemám. Požičala som si kamošovo GT-Rko a trochu som ho ťukla.“

Toto neriešim. Sestrine vodičské (ne)schopnosti sú mi dôverne známe.

„A?“

„Čo a?“

„No a čo ten majiteľ?“ chcela som vedieť viac.

„Ale, nič. Len mi dal na opravu dobrú cenu a ja som ho za to pozvala na večeru.“

„A?“ zo sestry to išlo ako z chlpatej deky.

„Je ženatý.“

A máme to tu. Problème à l'horizon.

„Kaja, keďže aj tvoja sestra bude čoskoro majiteľkou ženatého muža, mohla by si mať konečne pre manželky pochopenie a nechať ich mužov na pokoji,“ prehovorila som z pozície staršej sestry Karolíne do duše.

Len sa nervózne zavrtela na stoličke.

„Dobre vyzerá, je s ním zábava a so ženou už nežije,“ argumentovala. Dost' chabo.

„Akoby si nevedela, že všetci muži, čo hľadajú bokovky, už so svojimi ženami nežijú, nespávajú alebo sú v manželstve nešťastní. Že sa práve ty necháš na takéto kaleráby namotať...“

„Nemali by sme už ísť nakupovať tie darčeky?“ prehodila sestra výhybku.

„Tak poďme. Ale sľúb mi, že žiadneho ženáča si do košíka neprihodiš,“ neodpustila som si posledné slovo.

Kapitola 3.

*Muž, ktorý túži po šťastnom manželstve,
musí držať ústa zatvorené a šekovú knižku otvorenú.*

Groucho Marx

Nákupy nám zabrali takmer celé popoludnie, a keď som sa vrátila domov, Marcel práve varil. Aróma cestovín s mletým mäsom sa šírila až k dverám.

„Ahoj, zlatko, čo si nakúpila?“ ozvalo sa z kuchyne.

„Mame sveter a novú kanvicu, otcovi nejaké knižky, nový parfum Dior pre tvoju sestru a čo mám pre teba, neprezerám,“ pritúlila som sa k nemu a pobožkala ho na krk. Voňal olivami. „Ale pre vašich nemám zatiaľ nič. Neviem, čo by ich potešilo.“

„S tým si nerob starosti. Naši sa potešia akejkol'vek maličkosti,“ uistil ma Marcel.

No neviem, neviem, nebola by som si tým taká istá, pomyslela som si, ale nechala som to tak. Toto boli naše prvé spoločné Vianoce a ničím si ich nedám pokaziť. Minulé sviatky sme ešte trávili každý so svojou rodinou, no tento rok sme chceli byť spolu a rodičov navštíviť neskôr.

„A čo bolo v práci?“ spýtala som sa. Rada som Marcela počúvala, tak som sa rýchlo prezliekla a vrátila sa do kuchyne prestrieť na večeru.

„Veľa roboty. Dokončujeme tú inštaláciu novoročných fotografií a to niektoré ešte stále nedorazili. Vypadla nám agentka, takže hľadám náhradu, a do toho nám pribudlo zopár firemných večierkov.“

Marcel je nielen majiteľom, ale aj riaditeľom galérie a jeho práca je nevyspytateľná. Niekedy v nej musí byť aj večer, zavše je nutné potiahnuť i celú noc. No vždy, keď má dva-tri dni voľna, sadneme

do auta a vyberieme sa niekam na výlet. Aj keď, dva-tri dni voľna nemal už poriadne dávno...

Sčasti kvôli sebe a sčasti aj kvôli tomu, aby sa mi ľahšie prispôbovalo jeho harmonogramu, som odišla z práce a stala sa prekladateľkou na voľnej nohe. Je to síce nápor na môj nedisciplinovaný životný štýl a vrodenu chaotickosť, no má to aj svoje výhody. Pracujem vtedy, kedy chcem (keďže som nočný vták a cez deň si rada dlhšie pospím, je to väčšinou v noci), vďaka stálym klientom mám dostatok objednávok (takže po tejto stránke som ušetrená problémov so zháňaním zákaziek a neplatením faktúr) a okrem toho sa stretávam len s ľuďmi, ktorých naozaj chcem vidieť a nemusím trpieť kadejakých otravných kolegov, nudné pondelkové meetingy, nemusím sa zúčastňovať povinných teambuildingových akcií a čakať pred večne plnými firemnými záchodmi.

„A vernisáž má byť kedy?“ spýtala som sa. Na výstave, ktorú teraz Marcel koordinuje, majú byť fotografie známych reportérov, ktorí zachytili príchod nového roka v rôznych kútoch sveta. Takéto reportážne fotky sa mi páčia viac ako kvázi-umelecké inštalácie, ktorým nerozumie nik okrem samotného autora. A okrem toho mali byť na vernisáži aj známi cestovatelia a takzvaní podporovatelia cestovania, čo budú určite zaujímaví chlapíci. Rozhodla som sa, že vezmem na vernisáž aj baby. Keď nič iné, aspoň ich oči si prídu na svoje.

„Koncom januára,“ odpovedal Marcel a opatrne vyťahoval z rúry sklenú misu so zapečenou cestovinou. Horúci syr na povrchu jemne praskal a mne sa už zbiehali slinky. O pár dní Vianoce, v januári veľká vernisáž, vo februári Valentín, v marci má mama narodeniny, v apríli Marcel meniny a v máji sa berieme. Skvelé, najbližší polrok sa nudiť nebudeme.

„A na máj nemáte zatiaľ nič veľké na programe?“ zaujímalo ma.

Marcel sa pousmial. „Okrem našej svadby tuším nemám v diári poznačené nič.“

Toto mám na ňom rada.

Pustili sme sa do jedla a do diskusie.

„Macko, a čo peniaze?“ Najlepšie bude ísť na to priamo.

„O tie sa neboj,“ odpovedal pokojne a vychutnával si jedlo. „Sol' nepotrebuješ, je to slané tak akurát.“

Odložila som soľničku. „No ale musíme mať nejaký rozpočet,“ pokračovala som v rozhovore aj v jedení. „Sú výborné!“ pochválila som jeho výtvar. Lasagne vo mne mizli rýchlosťou blesku.

„Myslím, že jednu svadbu zvládnem,“ pokračoval Marcel.

„A vieš vôbec, koľko taká jedna svadba stojí?“ položila som vidličku a pozrela na neho. Nemal by to brať na ľahkú váhu.

„Pokiaľ nebudeš mať nejaké šialené nápady, alebo prehnané požiadavky, viem si tú sumu predstaviť,“ nedal sa Marcel vyviesť z miery a s bohorovným pokojom zapil ďalšie sústo talianskym vínom.

Možno mu rodičia odkladajú na nejaký špeciálny svadobný účet, napadlo mi. Ale ktovie, či ho nezmrazili, keď spoznali nevestu...

* * *

Na druhý deň som si pripravila bojovú výbavu, ktorá zahŕňala balík chipsov, dve čokolády, kolu a misku nakrájaných jablík. S takýmito energetickými zásobami môžem stráviť pri svadobných plánoch celý večer. Marcel je v práci a ja zas nemám na práci nič lepšie ako prípravy na náš veľký deň. Mohla by som sa síce pustiť do toho nového prekladu, čo mi zaslali, ale... To počká.

Pustila som si inšpiratívnu romantickú hudbu, zapla notebook, nachystala si blok papierov, pero a dala sa do toho. Základný zoznam všetkých položiek, ktoré je nutné pri príprave svadby riešiť, som našla na akejsi webstránke venovanej svadbám. Tých webstránok bolo vlastne celé kvantum a vyplňali ich nielen praktické články, rady, tipy a kontakty na rôznych dodávateľov, ale aj diskusné fóra. Tam sa budem musieť určite pozrieť.

Zoznam bol už na prvý pohľad mierne odstrašujúci.

I. Zásnuby

„Zorganizujte zásnubný večierok pre priateľov a známych, alebo aspoň zoznámte rodičov a blízku rodinu, ak sa doteraz jej členovia ešte nestretli,“ čítala som nahlas. Večierok?! Niežeby som večierky

nemala rada, dobrá oslava vždy poteší, ale zásnubný večierok, to znie tak veľkopansky. Podávať chuťovky, šampanské a každému strkať pod nos zásnubný prsteň? Non, non.

Rozhodne sa mi zdá vhodnejšia druhá alternatíva. Ale ako ju zrealizovať? Naši k vašim, vaši k našim, alebo všetci k nám? A čo im navarím?! Bože, to nezvládnem, pozveme ich do nejakej peknej reštaurácie, dumala som a predstavila si, ako za stolom sedí moja utáraná mama, uštipačný otec, blahosklonná svokra a nad všetko a všetkých nadradený svokor. To bude teda zhromaždenie. Ale ktovie, možno si nakoniec aj napriek rozdielnosti pováh sadnú. A budeme sa stretávať pravidelne, mamy si budú spolu vymieňať recepty, otcovia budú spolu grilovať na záhrade, potom sa budú spolu tešiť z prvého vnúčaťa, a potom sa nám budú spolu montovať do života... Dobré, až tak veľmi si zas sadnúť nemusia. Tento bod mám teda vybavený. Vyberiem miesto, termín, vyrobím pozvánky a je to.

II. Rozpočet

A sme pri bode, ktorý ma zatiaľ máta najviac. „Špecifikovať potrebný rozpočet vám pomôže spísanie položiek, ktoré na svadbe plánujete. Odhadnite výdavky na každú vec alebo službu, ktorú chcete,“ čítala som ďalej. Tá prvá veta mi bola jasná, ale tá druhá sa zdala problémom. Ja totiž nemám ani najmenšiu predstavu, čo koľko stojí. Som ideálny adept na okradnutie – zarobiť na mne môžu všade, od svadobných salónov až po reštaurácie. Žiadalo by si to aspoň aký-taký prehľad, ale kde si ho mám urobiť? Hodnotenie cien asi nechám na Marcela, on si v tomto zachováva vždy chladnú hlavu. Mne sa občas zdá trebárs aj sto euro za sandálky normálnych, najmä ak tie sandálky naozaj veľmi chcem. Takže je dosť možné, že keby som sa do prípravy plánovaných svadobných výdavkov vrhla sama, premrhali by sme aj rozpočet arabského šejka (keby sme ho, samozrejme, mali k dispozícii). Ale trochu ma znepokojuje tá Marcelova poznámka pri večeri... Čo sú podľa neho prehnané požiadavky?! Stavím sa, že na toto ešte budeme mať rozdielne názory.

III. Formality

Tak toto nie je moja obľúbená téma. Predpokladám, že bude treba niekde podať žiadosť o uzavretie manželstva. Alebo stačí len tak prísť a oznámiť, že sa chceme vziať? Musím preveriť a hlavne niekde vyhrabať svoj rodný list.

IV. Forma

Z formalít som sa veľmi rýchlo presunula na formu. Riešiť, ako má svadba vyzeráť, ma bude baviť určite omnoho viac.

„Dôležité je zladať predstavy snúbencov o tom, ako bude svadba prebiehať a v akom štýle sa bude niesť,“ znela ďalšia múdra rada. Tak to bude jednoduché! Marcel sa vyjadril, že to necháva na mňa a mám na to aj svedkov. Môžem teda slobodne popustiť uzdu svojej fantázií a zorganizovať svadbu storočia! No dobre, tak aspoň desaťročia...

Oprela som sa pohodlne o pyramídu z vankúšov, otvorila druhú čokoládu a pustila sa do snívania s otvorenými očami. Naša svadba by mala byť vkusná, decentná a zároveň originálna a svieža. Žiadne téatro ako v cirkuse, ani nudná prehliadka pre staré konzervy. Možno by mohla mať glamour nádych. Alebo šmrnc tridsiatych rokov. Alebo... Možno by bolo pekné, mať to celé v prírodnom duchu. Všade veľa kvetov, nič umelé, žiadne zbytočnosti. Len ľahkosť a vzdušnosť. Možno by mohla byť svadba niekde vonku, v pestovanej hotelovej záhrade, alebo v parčíku, to by bola paráda. Najkrajšou dekoráciou by boli stromy, ktoré by som ovesiala lampiónmi, tie by v noci nádherne žiarili, s Marcelom by sme tancovali na drevenom parkete a polnočný tanec by sme mali pod hviezdami. A čo keby sa celá svadba aj s obradom konala v noci a niekde na lúke? To by bolo niečo! Cesta k obradnému altánu prežiarená sviečkami, všade roztrúsené lupene bielych ruží, vstup do stanu by osvetľovali sochy anjelov s lampášmi v rukách... Ach, ťažká romantika!

Zavrela som oči a na chvíľu sa nechala uniesť. A potom som si spomenula, že k svadbe sa určite budú chcieť vyjadriť aj rodičia a určite budeme mať do činenia aj s nejakými úradmi alebo inými inštitúciami. Posuniem sa veruže radšej na ďalší bod zoznamu.

V. Termín a miesto

Bez ohľadu na to, v akom duchu svadba bude, niekedy a niekde sa konať musí. „Zabezpečte si miesto svadby v dostatočnom predstihu. Nebojte sa prezrieť si viacero miest, porovnávajte možnosti a vyhládajte si referencie párov, ktoré na daných miestach svadbu už absolvovali,“ hlásal text v bedekri. Obhrýzala som pero a nútila svoje malé sivé kamarátky pracovať naplno. S tým miestom bude fakt problém. Toľko úžasných lokácií, kde by to mohlo prebehnúť a ja si mám vybrať iba jednu? Ani sa už nečudujem ľuďom, ktorí sa hrnú do manželstiev aj viackrát. Aspoň si môžu urobiť vždy novú peknú svadbu na inom mieste. Aspoň že s termínom by nemal byť žiadny problém, mój bude ideálny. Počasie je zväčša príjemné, ľudia ešte nie sú rozlezení po dovolenkách, všetko je rozkvitnuté... Áno, všetko kvitne, svetlo mi. Tak čo keby sme sa zobrali v čerešňovom sade?

Normálne som musela vstať, taká som bola z tej myšlienky vzrušená. Že mi to hneď nenapadlo! Čo môže byť krajšie ako čerešňový sad v máji?! Budeme kráčať rozprávkovou alejou, slnko bude presvitať pomedzi konáre zasypané kvetmi a ľudia na nás budú hádzať za hrste ružových lupienkov.

S nadšením som si na papier zapísala prvú schopnú myšlienku, ku ktorej som sa dnes dopracovala. Svadba v sade. Už len nejaký čerešňový sad zohnať. Ale to zvládnem, okolo Bratislavy je určite kopec sádov, kde čakajú na to, až im niekto zavolá, že tam chce mať svadbu. Potom budú môcť porobiť umelecké fotky, prihlásiť sa do svadobných katalógov, nevesty sa pôjdu potrať, v sade si budú môcť vypýtať za prenájom nejaké slušné peniaze a kúpiť hnojivo na tie čerešňové stromy alebo nejaký traktor, či čo tam používajú. Takže, keď sa to takto vezme, svadbou v sade podporím dobrú vec. Bude sa o mne hovoriť ako o „tej, čo prišla s úžasnou myšlienkou“, budú so mnou robiť rozhovory do časopisov a možno o tom napíšem aj knihu...

Už som sa zas nechala uniesť. Marcel ma naozaj dobre pozná. Som expert na šialené nápady.

Začala som sa prechádzať po izbe, čo vraj pomáha rozmýšľaniu a snažila som sa prísť aj na inú alternatívu pre prípad, že by mi

sad neprešiel. Kdesi som raz čítala, že sú veľmi obľúbené aj svadby na pláži. Keby som vytasila tento návrh, nikto by ma nemohol obviňovať, že vymýšľam sprostosti. Už to totiž niekto predomnou vymyslel. Jediný problém je v tom, že v meste pláž nemáme. No dobre, máme tu pláž pri Dunaji, ale to sa neráta. Nebudem predsa robiť divadlo pre celý bratislavský národ a najmä tých nagélovatých nemakačenkov, čo tam furt vysedávajú. Chcelo by to nejakú pláž v súkromí, odľahlú zátoku, hotovú modrú lagúnu. Teoreticky, ak by sme našli jazero, v ktorom sa nikto nikdy nekúpe a dali tam doviezť za tatrovku piesku, požičali si jednu-dve palmy z Botanického záhrady, z reproduktorov by sa niesol šum mora a ako welcome drink by bola Piňa Colada, možno by sa mi podarilo navodiť dojem, že sme niekde v Karibiku. Hm, za pokus navrhnúť to Marcelovi nič nedám.

A keď nie sad alebo pláž, tak potom svadba na zámku, napadlo mi odrazu. Ak sa má cítiť nevesta ako princezná, najlepšie jej to pôjde na nejakom peknom zrekonštruovanom zámokku s udržiavanou záhradou. Všetko by bolo veľmi noblesné, ako hudobný sprievod by sme mali sláčikové kvarteto a svadobnú noc by sme strávili v posteli s baldachýnom. Rýchlo som hodila do Googlu požiadavku „svadba a zámok“. Približný počet výsledkov: 129 000. No fajn, z toho si určite vyberiem. Ale až neskôr. Tieto svadobné prípravy začínajú byť poriadne únavné, a to som len v polovičke zoznamu.

VI. Scenár a pomocníci

Týmto sa teraz tiež veľmi zaoberať nebudem. Scenár si pripravím, až keď budem vedieť, kedy, kde a čo sa bude diať. No a pomocníci sú jasní: sestra bude svedok, kamošky družičky a mamku vymenujem za svoju pravú ruku, čo bude predovšetkým čestná funkcia. Organizovať svadbu s mamou za zadkom by som nezvládla. Psychicky.

VII. Hostia

Pozerala som sa na toto slovo a pomaly mi dochádzalo, čo vlastne znamená. Hostia nie sú len vaši blízki, na ktorých vám záleží,

priatel'ia, v ktor'ych spolocnosti je v'am dobre a zn'ami, s ktor'ymi sa radi stret'avate. Hostia c'asto zah'rn'aju aj rodinn'ych prislu'nikov, ktor'ych ste sto rokov nevideli, ani o nich nepoculi, a v'obec v'am to nevadilo. Takisto sem patria l'udia, ktor'ych na svadbe uvidite prv' raz v zivote, co su zv'ac'sa hostia z partnerovej strany. Viem si predstaviť, ze ak by sa zoznam pozvan'ych neustriehol, mohla by som dostať chuť pristúpiť ku ka'zdej cudzej tv'ari, koja by sa na mojej svadbe mihla a na rovinu sa jej sp'ytať: „A vy ste kto?!“ No, a potom existuje este skupinka l'udi, ktor'ych by som na svadbu urcite nepozvala, ale asi budem musiet', ked'ze ja som sa ich svadby zucastnila (asi v nejakom kratkodobom pominuti mysle). Bola som tak napriklad na svadbe byvalej s'efke a sest're jedneho svojho exfajera.

H'ryzla som si od nervozity do dolnej pery, az mi cela napuchla. S ty'mi hosťami sa este natrapim... Ale co keby som sa tomu vyhla? Mohli by sme mať svadbu niekde na ambasade. Trebars v Rime. Alebo v Parizi! Quelle idee geniale! Kratky obrad, potom obed v nejakej dobrej francuzskej re'stauracii s vyhľadom na Eiffelovku a vecer prechadzka vo dvojici po Tuilerijsk'ych zahradach. Možno by sme stihli aj nakupy v La Fayette. Ale taku svadbu by asi mamka neprežila. A kamosky by zrejme tiez pindali. A o vela by prisla aj chudera Lenka, spolužiačka. Ja som na jej svadbe bola, zožrala som tam dve tacky zakuskov a vyrobila skandal, ked' som si jej manžela pomyslila s byvalym a vrazila mu peknu facku. Ona sa na moju svadbu tesí.

VIII. Rekvizity

Vystizny nazov pre mnozstvo veci, koje nas stoja kopec penazi a vyuzijeme ich minimalne, pomyslela som si. Takze, co to tu mame: obrucky, svadobne plus popolnocne saty, oblek, topanky a doplnky, saty pre družicky, svadobna kytica, svadobna torta, oznamenia a pozvanky, zasadaci poriadok, svadobne knihy a auto. A okrem toho este vysluzky a dekoracie. Nuž, je toho dost. Najviac ma zaujimaju obrucky, pozvanky a, samozrejme, saty. Prsteň chcem urcite z bieleho zlata, zdobený malymi briliantmi. Bude pekne ladiť so zas nubnym, na ktorom mam jeden velky kameň,

lemovaný dookola desiatkou drobných očiek. Nádhera, stále sa naň musím pozeráť! Marcel vybral naozaj dokonalý kúsok, chvalabohu, že sa to moje pravidelné ťahanie jeho maličkosti do ALO Diamonds neminulo účinku. No obrúčky dáme vyrobiť na mieru známemu, aby sme mali istotu, že také prstene ako my nebude mať na ruke nikto iný.

S úvahami o obrúčkach som bola spokojná. Pristúpila som k rozmyšľaniu nad pozvánkami. Aj na tie som mala svoj názor. Mali by byť veľmi nežné a elegantné. Žiadne holubičky, spojené obrúčky, lacný papier a otrepané básničky. Z tej pozvánky musí byť cítiť úroveň!

Zamrvila som sa a odhryzla si z jablka. No pekne, jedna návšteva u svokrovcov a už je zo mňa snob. Ale mám na to svoje dôvody. Občas sa mi nejaké svadobné oznámenie alebo pozvánka dostane do rúk a väčšinou sa jej prezeranie skončí podvedomým znechutením. Nie nad tým, že sa berú ľudia, ktorí sa k sebe vôbec nehodia, to ma netrápi. Vadí mi nevkus. Obávam sa, že mám naň priam alergiu. Nepomôžem si, keď vidím niečo nevkusné, gýčovité a ubližujúce môjmu estetickému citeniu, automatickou reakciou môjho tela je strasenie a vykrivené obočie. Som mrcha, ja viem.

Pozvánky dáme tiež vyrobiť známemu do reklamnej agentúry, majú tam na to šikovných ľudí. A potom ich rozošlem poštou alebo odovzdám osobne. Ibaže by som to urobila ako gróf Monte Christo. Vyslala by som kuriéra v peknom slávnostnom oblečení, aby každému pozvanému odovzdal pozvánku zalepenú voskom s pečatou.

„Pán Fischer a slečna Karasová si Vás dovoľujú pozvať na ich svadbu.“

Pozvanie tête-à-tête, to by bolo štýlové!

Ale to mi Marcel určite zatrhne.

Idem sa radšej venovať šatám, do toho si kecať nedovolí. Ani nebude mať šancu, keďže šaty na mne prvýkrát uvidí až na svadbe. Tento zvyk chcem určite dodržať! Pekne si počká až na samotný obrad, keď budem kráčať uličkou. Všetci sa budú na mňa pozeráť a možno sa tam objavia aj nejakí bývalí frajeri, ktorí si budú môcť vlasy trhať, že si takú kočku nechali ujsť. Ich chyba! Na tento